

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt Amicvm Quendam Svvm Deus compulerit hoc opus conficere. Capvt I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

montē conspexerit, IX. distinctū rupibus, quarum singulas Christiani molebant, erantque alia ad sublimiores, donec in ipsum montis supercilium pertingeretur.

VT AMICVM QVENDAM SVVM
Deus compulerit hoc opus con-
ficere.

CAPVT I.

Quodam tempore in Aduentu Domini ante Saluatoris natalem diem contigit, vt quidam admodum manē diuinitus admoneretur intrō se recipere. Is vt erat admonitus, serid id egit, secreti cuiusdam loci, vbi precari solitus erat, ad id secessu petito. Vbi igitur intrō se recepit, miræ quædam & rara ac peregrinæ illi formæ vel simulacra proponebantur. Vnde non parum territus, clamauit ad Dominum: Quidnam, inquires, mi Domine, peregrinis hisce formis ac imaginibus tibi vis? Scis nimirum nihil me præter te vnum, amore complecti, nihil nisi te concupiscere, spectare & velle. Sicq; modis omnibus visis illis se se opposuit. Quod cum enixus ageret, formæ magis ac magis multiplicabantur. Et postquam ita questus erat Domino, atque aduersus formas illas renitebatur, intus ei dictum est: Noli contra hæc visa seu imagines luctari. Feras eas omnes modò necesse est, aut donec videris non te relinquent. Tum ille ad Dominum: Quæso, ait, amantissime Deus, ne indignè ferar. Fiat voluntas tua. Mox igitur vbi suam Deo permittit

Math. 6 & 26

permittit voluntatem, admirandas hasce & peregrinas intus sibi exhiberi sensit formas vel imagines: neque tamen visio hæc saluationis Angelicæ spatium excessit. Quamobrem exterritus valdè, ait: Pijssime Deus, quid sibi volunt hæc visa admiranda? Respondit Deus: Non dissimilitudines quædam eorum sunt, quæ iam visurus es, quæ quidem isthæc multum excellent. **HO M.** Siquidem, mi Domine, plura adhuc mira perspecturus sum, vereor ne graui corporis valetudine id luere me oporteat. Neque ignoras creaturis omnibus me nuncium remississe, quo vera ex obedientia tibi vni ad mortem vsque in omnibus adhæream. **D.** Agè iam patefac interioris obtutus tuos, & vide. Quibus dictis, mira omnia, quæ subiungentur, homini illi ostensa fuere. Qui ingenti terrore correptus est. Porro visio isthæc vix tanto durauit tempore, quanto solet Missæ sacrum cantando absolui.

HO M. Nôsti Domine, nullam me præter tuam vnus consolationem appetere. Quid ergo isthæc mira sibi volunt? **DEVS.** Iam experieris omnia, quæ post hîc scripturus es. His auditus, admodum corpore languere cœpit, aitque ad Dominum Homo: Vehementer equidem mi Domine perterritus sum. Nam vt apparet, grauitè in Christianos iratus es, quorum melane ex animo miseret. O si pro illis te obsecrare auderem, tamen me indignum agnosco, **D.** Quæcunque vidisti, in scripta redigere debbis, idque pro Christianorum salute & commonitione. **H.** Ecquid mi Domine hoc proderit? **Habent codices innumeros, multosque**

Z. 2 Docto-

Dei in homi-
nes benigni-
tas quanta.

Doctores: sed quæcunque eis dicuntur, in ven-
tum tantum proferuntur, nec alicuius ea pen-
sant. D. Ne sic loquaris. Tanta est Dei in ho-
mines benignitas & amor, vt priusquam, quæ-
tum in ipso est, vnum aliquem mortalium pe-
riri sineret, modo fieri posset, libens denud il-
lius causa mortem pateretur. Vnde tamen nõ
nisi vnus duntaxat hinc ad meliorem esset vi-
tam reducendus, at nihilo minus libenter illa
scriberes, etiam si acerbam propterea mortem
tibi nõsses perferendam. Territus his Homo,
ait: Per immensam te oro misericordiam tuam
Deus, liceat mihi hac descriptione supersedere.
D. Quid ita? H. Scio Domine, multos te habere
Doctores, qui hanc prouinciam & ausint & pos-
sint in se recipere. Ego verò miser planè sum,
neque commode isthæc alijs proferre noui. D.
Non putes te esse primum, per quem Deus Ec-
clesiæ suæ suam communicarit gratiam. Patet
hoc Deus etiam per plures alios, nihilo te peri-
tiores. Itaque te ipso abnegato, iam incipe ma-
num ad mouere operi.

Ho. Quæso, mi Domine, liceat abstinere, pre-
ce tua: siquidem indignus sum, atq; lacrymæ
tibus oculis: Pijssime Deus, hac in parte oro
parcito mihi, quicquid præterea voles, faciam.
equidem ac libens. Vereor enim, ne huius scri-
ptionis occasione quippiam mihi hostis in-
gerat.

D. Tribue honorem Deo, nec inde quicquid
tibi irroges: & quicquid deinde hostis tibi in-
gesserit, id temptationis loco accipe. potiusque
hac in causa, atque in alia, patiens esto. Non enim
debet quisquam à cruce velle absolui, do-
net

Nota.

nec absoluatur à Deo. H. Non id iam ago, vt
 crucem subterfugiam. D. Ergo nunc incipe,
 malisque hanc ferre crucem, quàm aliam. H.
 Ne quæso irascaris Domine. Equidem valde
 inuitus hoc aggredior ob pusillanimitatem
 meam. D. Quid verò tibi assumas aut arroges
 homo miser ac putidè? Concede honorem
 Deo, nec quicquam tibi vsurpes, ac prorsus in-
 de liber esto. H. Timeo, ne Christiani ceu vana
 ac mendacia rejiciant quæ scripturus sum. D.
 Eam curam in Deum rejicias. Certè re ipsa a-
 pud sese comperient, non nisi vera te scripsisse.
 Neque hoc nostrum colloquium sanctæ Ec-
 clesiæ aut sacris literis repugnat. Immo Catho-
 lica fides habet, Deum tum in veteri, tum in
 nouo Testamento mira & magna cum suis a-
 micis specialibus operatum. Cur ergo hodiè
 non illi liceat, vbi velit, & quid ac quomodo
 velit, efficere? Age igitur scribendi munus ag-
 gredere, certus nimirum, annis centum Chri-
 stianæ Ecclesiæ id neuiquam æque necessariū
 fuisse: quando hac tēpestate vitā Christiani a-
 gū maximè periculosā. Ergo, vt dixi, ad scri-
 bendū accingere. H. Admodum ab hac re meus
 abhorret animus Domine: nisi me coēgeris,
 nunquam id efficere poterō. D. vs: Compellet
 igitur te Deus omnigena spiritus & corporis
 afflictione. H. Iure meritoq; patiar, quicquid
 tibi visum erit. D. Vt cunq; rem protrahas, ali-
 ter fieri nō potest, quin scribendi fungaris offi-
 cio. H. Ingratis & nolēs id ago Domine, tua pa-
 ce dixerim. Enimvero me vilē nimis atq; huic
 excellenti subeundo negotio imparē agnosco:
 atq; me medullitus perterret. D. Nisi inobe-
 dien-

dientia isthac tua ex humilitate proficisceretur, iam in tartara mergereris. H. Si fieri potest, oro vti, ne scribere me compellas. D. Vt video compellendus es. Per sacrosanctam Trinitatem iubeo, vt absque mora iamiam hac ipsa die scribere incipias. Perterritus homo, sic ait: Ego miser vermiculus sum, adeoque plane indignus, qui in creaturis tuis numerer: tibi que mos gerendus est. Heu me miserum. Quæso amantissime Domine, ne ad vllius vnquam creaturæ notitiam perueniat, per quem ista scriberis. Et quia, Deus suauissime, scribendum est, licetne amicabiles hasce exprimere voces, quibus te compello, vt quod te amantissimum Dominum voco?

D. Maximè verò: Amicorum DE I familiaris amor & amicabilis familiaritas erga Deum hic incipit, perseveratq; in æuum sempiternum. Si quid autem inciderit, quod prima fronte nõ probè capias, ex me scisciteris: & confestim explicabitur. In his vndecim Hebdomadibus sæpius accidit huic homini, vt se mox emortuum putaret, crebroque tam occultis est affectus morbis, vt scribi vix possit. Sanè si quis totum hoc colloquium, mira que ea omnia, quæ his vndecim Hebdomadibus inter hominem istum & eius dilectum Deum intercessere, antequam eò adduci posset, vt se scripturam reciperet, explicare vellet, grande volumen confici possit. Hoc interuallo temporis frequenter compulsus est à Deo cuncta hæc mira conspicere, quæ hoc libro continentur. Qua autem hora Christianorum omnium siue sanctæ Ecclesiæ vitia & peccata perspexit, ex hoc ipso

ranta

tanta medullitus debilitate affectus est, vt se illic spiritum redditurum putaret. Finitis autem his vndecim hebdomadis, cum seuerum diuinitus præceptum accepisset, dixit illi Deus: Jam nuncea, quæ vidisti & audisti, in scripta redigas. H. Libenter morem tibi geram Domine, & in tuo nomine scribere incipiam.

Ut anima à Deo creata, pro maxima parte sese à Deo auertant, & per vitia in interitum aberrant, adeo vt vix paucissima redeant ad suam originem Deum.

CAPVT II.

DEVS: Agedum aperi nunc internos oculos tuos, & adspice vbinam sis. Sub his verbis, vidit hic homo montem quendam miræ magnitudinis, sublimitatis ac amplitudinis in cuius fastigio aqua instar maris profunda fuit, adspectu quidem pura & perspicua, in eaq; natantes pisces innumeri pusilli & grandes: ostensumq; est illi, in quadam montis extremitate ingentes vndas illas è supernis in celsum illum profluere montem, ad cuius verticem dum pertigissent, per præcellas rupes in vallis profunda ruebant, ita vt pisces simul decedentes, admodum attererentur, eratq; vndarum ex rupibus in rupes decedentium fragor ac impetus visu & auditu terribilis, hominemq; istum ingenti concussit horrore. Vidit etiam pisces multos satis in montis cacumine in vnum conglomerari, sicq; vna cum aquis in vnam vsque vallem per rupes singulas delabi

Z. 4. præ-